

Sygn.akt I Ca 313/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2013r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. Z.

przeciwko M. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 3 października 2013r., sygn.akt I C 762/13

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Elblągu do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za drugą instancję.

Sygn.akt I Ca 313/13

UZASADNIENIE

S. Z. domagał się zasądzenia od M. W. kwoty 499 zł z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu oraz kosztami procesu z tytułu wad zabawki mechanicznej nabytej od pozwanej w drodze umowy sprzedaży przez internetowy serwis (...).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa wskazując, iż na jej interwencję związaną z reklamacją zabawki producent odmówił uwzględnienia reklamacji z tej przyczyny, iż doszło do manipulacji przy niej i próby amatorskiej naprawy.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 3 października 2013r. oddalił o powództwo jako nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu, że podstawę prawną żądania stanowił przepis art.8 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, który określa uprawnienia kupującego i odpowiedzialność sprzedawcy w wypadku wad rzeczy stanowiącej przedmiot sprzedaży. Natomiast w zakresie podstawy faktycznej bezspornie okazało się, że zabawka została zakupiona przez teścia powoda A. M., który jedynie skorzystał z pomocy powoda przy zawarciu transakcji z braku doświadczenia w zakresie zawierania umów przez serwis (...).

Powód wniósł apelację od tego wyroku domagając się jego uchylecia.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

- sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału

przez przyjęcie, że kupującym nie był powód lecz A. M.;

- naruszenie prawa materialnego polegające na niewłaściwej interpretacji

art.8 ustawy z 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży

konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako uzasadniona zasługiwała na uwzględnienie, gdyż stanowiące jej podstawę zarzuty wymagały podzielenia.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził w postępowaniu uproszczonym postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art.505¹³ §2 kpc).

W niniejszej sprawie nie mogło dojść do wydania przez Sąd Okręgowy orzeczenia merytorycznego, ponieważ Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy błędnie ustalając, iż powodowi nie przysługiwała legitymacja czynna do wystąpienia z niniejszym powództwem. W zakresie ustalenia, iż stroną umowy sprzedaży zawartej z pozwaną był A. M. stwierdzono, iż była to okoliczność bezsporna, co nie znajdowało uzasadnienia w przebiegu postępowania. W istocie ustalenie to nastąpiło w ślad za oświadczeniem A. M., któremu żadnej wagi procesowej przypisać nie można było, gdyż nie był on stroną ani świadkiem w tym procesie. Ujawnione w toku postępowania okoliczności – wynikające głównie ze składanych przez strony dokumentów na okoliczność zawarcia umowy i czynności reklamacyjnych świadczą natomiast na rzecz tego, iż to powód zawarł umowę z pozwaną i on jako kupujący wystąpił z reklamacją do sprzedawcy wskazując na wady nabytej rzeczy. Enigmatyczna treść wyjaśnień powoda na rozprawie w dniu 19 września 2013r. nie dostarczyła przesłanek do zaprzeczenia faktom wynikającym ze złożonych dokumentów, w szczególności zaś nie wyjaśniła, jaki stosunek prawny łączył powoda z A. M. co miało znaleźć wyraz w tym, że – jak wskazał S. Z. - „A. M. kupił tą zabawkę za pośrednictwem mojego konta”. Przedstawione w apelacji stanowisko co do istnienia między tymi dwoma osobami stosunku zlecenia jawią się wiarygodnie zarówno w świetle dokumentacji umowy i korespondencji stron związanej z reklamacją zabawki, jak i w świetle zasad doświadczenia życiowego.

Istota umowy zlecenia (art.734 kc) wyraża się w tym, że przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie; należy ona do kategorii umów z zakresu szeroko rozumianego pośrednictwa. Stanowi ona konstrukcję umożliwiającą dokonywanie czynności prawnych przy wykorzystaniu zastępstwa polegającego na dokonywaniu czynności prawnej dla innej osoby (dającego zlecenie), a tym samym może się wyrażać zarówno w działaniu w jego imieniu i z bezpośrednim skutkiem prawnym dla niego, jak i w działaniu w imieniu własnym, ale na rachunek (dla) dającego zlecenie.

W świetle art. 734 § 2 k.c. należy wyróżnić dwa rodzaje zlecenia - 1) zlecenie o typie pełnomocnictwa, obejmujące umocowanie do wykonania czynności prawnej w imieniu dającego zlecenie, co oznacza, że przyjmujący zlecenie jest pełnomocnikiem (zastępcą bezpośrednim) dającego zlecenie, umocowanym do działania w imieniu i z bezpośrednim skutkiem prawnym dla dającego zlecenie; 2) zlecenie o typie zastępstwa pośredniego, wyrażające się w tym, że zleceniobiorca dokonuje czynności prawnej jako zastępca pośredni - we własnym imieniu, ale na rachunek (dla) zleceniodawcy. Jeżeli strony wyłączą w umowie skutek w postaci umocowania do działania w imieniu dającego zlecenie, zleceniobiorca działa jako zastępca pośredni. W takim przypadku dokonuje czynności prawnej we własnym imieniu, a więc jest jej stroną. Wszystkie prawa i obowiązki z niej wynikające powstają po stronie przyjmującego zlecenie. W konsekwencji - ponieważ dokonuje tej czynności dla dającego zlecenie, na jego rachunek - zleceniobiorca zobowiązany jest do przeniesienia praw, które uzyskał na podstawie tej czynności na dającego zlecenie. Okoliczności naprowadzające na to, że powód działał jako zastępca pośredni wystąpiły w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, jednakże nie doszło do ich kategorycznego ustalenia, a jak już wyżej stwierdzono – konstatacja, że stroną

umowy nie był powód nie znajdował uzasadnienia na tym etapie. Oczywistym pozostaje, iż ustalenie odmienne będzie skutkowało koniecznością merytorycznego rozstrzygnięcia sporu, do czego przed wydaniem zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji nie przystąpił.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art.386§1 kpc.